

# Chiêm Mộng

Nguyễn Ngọc Tư

1.

Một dạo chiêm bao toàn thấy vía mình... chạy. Thấy mình lao đi trên những con đường ngoằn ngoèo, chân vướng dấp dúi vào những bờ cỏ dày mịn, chẳng chịt. Mặt mình bị những tay chuối khô quất vào, rất buốt. Mặc kệ, mình hồng hộc luồn lách qua những liếp chuối, phóng vút qua những con kinh, ngoi ngóp lội qua dòng sông dập dờn những giẻ rau muống. Cuộc chạy trốn bởi bởi trong một thứ âm thanh cảm lạnh. Trong bụng hải hùng bởi ý nghĩ, có một... bà khủng đang rượt đằng sau. Nhưng chẳng thấy bóng ai, riêng mình chạy và chạy. Điền đại. Rã rời.

Tỉnh giấc nghe đôi chân mỏi nhừ. Tỉnh giấc, nhớ ra những tháng ngày qua mình sống chẳng ra sao, không làm việc gì có ý nghĩa. Gió chướng thổi bồn chồn ngoài cửa. Đường như ngọn gió này đã buộc mình chạy hoảng loạn trong mơ.

2.

Lại chìm vào mộng mị. Lòng đinh ninh là mình đang đi, nhưng chỉ thấy chấp chới chiếc ba lô nghèo ngoao trên những đồng cỏ vàng. Thấy chen vào đám đông, gào thét tên những đôi bò đua chạy lồng lên trên mảnh ruộng còn xem xếp nước. Tránh nước bùn đang văng trắng xóa, mình nhún chân một cái nhảy lên... đỉnh núi cao, mịn mù mây trắng, lơ lửng giữa bốn bề biển xanh ngằn ngặt. Hoa nở xập xoè tựa bướm. Bỗng nghe lạnh buốt chân, như đang đi qua mây con đường rêu phủ, như đang bước lên thềm của những toà thành hoang phế. Đâu đó, bỗng bèn trôi những tiếng chuông chùa bình boong.

Vía tôi hay phiêu lãng trong cái ba lô cũ kỹ, bạc màu. Tỉnh giấc bồi hồi rất lâu. Lục lọi trong mớ ký ức rồi bù, dường như bữa trước có người bạn rủ tôi đi dọc miền biên giới chơi. Tôi bảo không đi, mắc công chuyện quá. Tôi nói rất nhanh như một chuyện đương nhiên và không hề có cảm giác tiếc nuối. Tôi không kịp nhận biết là mình khao khát được đi chuyến đó, và vùng vẫy tuyệt vọng vì những mối vướng bận chẳng chịt của cuộc đời. Ngay từ khi mới chớm cựa mình, những ước mơ đã bị tôi vùi lấp.

3.

Tôi hay bận lòng vì những giấc chiêm bao. Những cảm giác không thể rũ bỏ khi tỉnh giấc. Là nỗi thất vọng, chùng hững sau mơ thấy vía mình là một ông vua, một mình diệt ác trừ gian, chém đầu mấy tên cả chồn nhieu nhưong giữa đời, chẳng gặp phải thứ ô dù nào ngăn trở. Những giấc mơ đó ngày càng dày, cùng một nội dung, chỉ nhân vật bị kết tội là thay đổi. Là tâm trạng nhẹ nhàng, xốn xang, ngộ nghĩnh khi vía thui gầy rắng một gã mà hằng ngày mình phải cười cười vâng dạ, một cũng thừa anh Hai, hai cũng thừa anh Hai; lúc khác lại thấy vía cột tóc sùng trâu, vừa mút kem vừa nhảy dây trên mảnh ruộng quê nhà; nhiều khi, trong mơ mình ca một bài tình, sến thiếu điều chảy nước, nghèo ngoao lạc giọng trên đường, như người đời biến mất rồi, chẳng ai nghe...

Tôi bận lòng, vì khi chiêm bao lại có cảm giác mình sống thật. Hồn nhiên. Ngay thẳng. Nhưng nghĩ kỹ thì hơi... ngược ngạo. Đời dài thăm thẳm, nhưng vẫn chưa đủ cho tôi sống nên phải mượn chiêm bao để tiếp tục làm việc, vui chơi, hy vọng? Hay vì thường sống dối lòng, diễn suốt nên sống thật trong mơ?

Nên khép mắt như khép một màn kịch. Nghĩ tới điều đó, thấy buồn...

May nhờ mộng mị đêm đêm mà những khát khao, những mơ mộng, những yêu thương và sợ hãi mà tôi đã kìm nén, chôn chặt, và vì không có thời gian nên tôi lướt qua nhanh đến mức chính mình cũng không kịp nhận biết bỗng hiện ra, ngồi ngơ. Tôi nhận ra mình.

Để còn là mình...